

Sagen derefter fremmes. Det maa vel erkjendes, at dersom den Vedkommende opholder sig udenfor Europa, f. Ex. i de danske Colonier i Vestindien, vil en Tid af 3 Maaneder ikke være en tilstrækkelig Barselstid; og der kunde derfor være nogen Anledning til for dette Tilfælde at bestemme et længere Barsel; men da det ordentligviis ikke kan antages, at Rigsretssag vil blive anlagt mod Nogen, der opholder sig i Colonierne, og det, naar en hervedværende Person, imod hvem Rigsretssag maatte blive beordret, var flygtet f. Ex. til America, maa være ham bekjendt, at Loven kun hjemler 3 Maaneders Barsel, naar Tiltalte er udenfor Riget; er det dog ikke fundet nødvendigt i Udskiftet at tage Hensyn til et saa særegent Tilfælde. Efter Reglementet for den norske Rigsret, skal den Paagjældende, forsaavidt han befinder sig inden de forenede Riger, have en Uges Barsel, saafremt han opholder sig inden 10 Miles Afstand fra det Sted, hvor Rigsretten holdes, men i modsat Fald desuden 5 Dages Barsel for hver 20 Mill, han opholder sig længere borte, og er han uden Riget eller hans Opholdssted ikke vides, stævnes han til næstfølgende Storthings Rigsret. En saadan Bestemmelse findes imidlertid ikke passende efter vore Forhold, og navnlig kan det ikke ansees nødvendigt at fastsætte et efter den længere Afstand stigende Barsel, hvorimod det ovennævnte Barsel af 8 og 14 Dage eller 3 Uger, som desuden har Hjemmel i den bestaaende Lovgivning, maa ansees tilstrækkelig.

Til § 14. Bestemmelserne i denne Paragraph ere optagne efter det norske Rigsrets-Reglement og stemme med, hvad der ogsaa hos os gjelder i criminelle Sager.

Til § 15. For at der ikke paa et senere Standpunct af Sagen skal fremkomme Indsigelser imod Rigsrettens Medlemmer, som kunne gjøre disses Udtrædelse og nye Medlemmers Indtrædelse nødvendig, er det bestemt, at der strax i det første Møde skal skee Opfordring saavel til Anklageren, som til Tiltalte og hans Forsvarer om at fremsætte de Grindringer, de i saa Henseende maatte have, og at ligeledes de af Rettens Medlemmer, som maatte troe at have nogen lovhjemlet Undskyldningsgrund, til samme Tid skulle fremkomme med disse.

Til §§ 16—20. Et af de vanskeligste Puncter ved Ordningen af Forfølgningsmaaden ved Rigsretten angaaer Tilbebringelsen af de Oplysninger og Beviser, der udkræves til Sagens fuldstændige Bedømmelse. I denne Henseende kunne de Regler, der følges ved Høstesteret, ikke tjene til nogen synderlig Vejledning, eftersom denne Ret ordentligviis ikke dommer i første Instants, og de enkelte Sager, i hvilke dette hidtil har været Tilfældet, men som ifølge Grundlovens § 97 maa antages for Fremtiden at bortfalde, ordentligviis ere udgaaede til skriftlig Behandling, hvorved det har været mindre vanskeligt at skaffe de fornødne Beviser tilstede, forinden Sagen indlades til Doms, skjøndt dette dog ogsaa i disse har kunnet møde, paa Grund af at der ligeledes ved den skriftlige Procedure kun verles Indlæg to Gange fra hver Side. Da derimod Sagførelsen ved Rigsretten, hvor Sagen behandles i første Instants, skal være mundtlig, og Bøteringen foregaae umiddelbart efter Proceduren, maa der nødvendigt træffes en saadan Foranstaltning, at alle de Documenter og Beviser, hvorpaa Anklageren og Tiltalte eller hans Forsvarer ville støtte deres Paastande, betimelig forud ere komne tilstede og blevne begge Parter meddeelte, samt at de nærmere Forklaringer deels af Tiltalte og deels af Vidner, som endnu maatte savnes, ligeledes behørigt forinden blive erhvervede og komme til begge Parteres Kundskab, saa at Sagen kan være moden til Afgjørelse, naar den ansættes til endelig Behandling.

Foreløbigen bemærkes, at det ligger udenfor nærværende Lov at give Bestemmelser om, hvorledes Folkethinget har at fremgaae ved at tage Beslutning om at sætte Ministrene under Tiltale. I de for andre Lande givne Love om Tiltale mod Ministrene ved Rigsretten findes vistnok ogsaa dette Punct medtaget, og der gives deri tildeels meget detaillerede og nøiagtige Bestemmelser om den Fremgangsmaade, der i saa Henseende skal iagttages af Folkeraadet*), men dette vedkommer ikke den

*) See f. Ex. Gesetz für das Königreich Sachsen, das Verfahren in den an den Staatsgerichtshof gelangenden Sachen betreffend, vom 3ten Februar 1838, (Böhlis.: Die europäischen Verfassungen seit dem